

KERBER BALÁZS

Via Irnerio

A Via Irnerión a fák,
mint magas zöldben
tűzlabdák a nyáron,
a házak kis szigetek,
sárga kőből épült
rengeteg, és integetnek
a piros buszmegállók.
Rajtuk fehér felirat,
a megálló neve,
egy nézés íve,
ahogy szemem elszalad
a fényes erővel.
És ahogy páran átérnek
a zebrán, mint fa lombján
a fény, öltözetük pörög;
levéltölcsér az úton.
Sétálok a járdán;
sugarak dereka
az épületek közt,
egy fa tetején
átvillan az öblös mély,
amit csak szekrényekben
látok. Ruhák pora,
bó az ég, mintha fejem
nyomná. Sétálok
valaminek a végén,
de hogy minek, nem
tudom, csak a hőség
remeg, a levegő, a kövek.

A séta lehetne könnyű
vég, de hová lesz a sokfelé
terpeszkedő délután?
Annyi irány, hogy jobbra,
balra nézek, eltűnőben
vagyok én és a sietségem
is, kapkodva szívom a levegőt,
aranylanak a házak
a lassú morzsolódásban.
Hintaórület; szilárdan áll
szemben két ház, köztük
halad az allé, a felcsapó
emlékezet pedig a karoké,
lábaké a buszmegállóban.
Vagy attól remeg a gyomrom,
hogy a levelek minden
fényében egy-egy emlékem
hordom, melyek úgy taposnak
egymáson, ahogy rezeg
a levegő? Nyitott a zöld,
és végig az úton nyitott
a sugarak szája; amit
most kérdek vagy tátogok,
az ég azt formázza.